2024/1233

30.4.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/1233

af 24. april 2024

om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat

(omarbejdning)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra a) og b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ([2]),

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU ([4]). Nævnte direktiv bør af klarhedshensyn omarbejdes.

(2) Unionen bør sikre retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, og en mere energisk integrationspolitik bør sigte mod at indrømme disse tredjelandsstatsborgere rettigheder og pligter svarende til dem, der gælder for unionsborgere.

(3) Bestemmelserne vedrørende én enkelt ansøgningsprocedure, der fører til en kombineret tilladelse til både ophold og arbejde i ét enkelt administrativt dokument, bidrager til at forenkle og harmonisere de regler, der i øjeblikket finder anvendelse i medlemsstaterne.

(4) For at muliggøre den første indrejse på deres område bør medlemsstaterne kunne udstede en kombineret tilladelse, eller, hvis de udelukkende udsteder kombinerede tilladelser efter indrejse på deres område, et visum. Medlemsstaterne bør udstede sådanne kombinerede tilladelser eller visa i rette tid.

(5) Der bør i dette direktiv fastsættes regler for proceduren for gennemgang af ansøgninger om kombinerede tilladelser. Denne procedure bør være effektiv og håndterbar i betragtning af medlemsstaternes forvaltningers normale arbejdsbyrde, samt gennemsigtig, retfærdig og ikkeforskelsbehandlende for at sikre de berørte parter et passende retssikkerhedsniveau inden for en passende tidsfrist.

(6) Den europæiske søjle for sociale rettigheder, der blev proklameret i Göteborg den 17. november 2017, fastsætter en række principper, der skal fungere som en rettesnor med hensyn til at sikre lige muligheder, adgang til arbejdsmarkedet, rimelige arbejdsforhold og social beskyttelse og inklusion. Revisionen af direktiv 2011/98/EU er en del af pakken af foranstaltninger vedrørende færdigheder og talent, der blev foreslået som opfølgning på Kommissionens meddelelse af 23. september 2020 om en ny pagt om migration og asyl. Denne revision er også et af elementerne i Kommissionens meddelelse af 4. marts 2021 om handlingsplanen for den europæiske søjle for sociale rettigheder.

([1]) EUT C 75 af 28.2.2023, s. 136.
([2]) EUT C 79 af 2.3.2023, s. 59.
([3]) Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 12.4.2024.
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/98/EU af 13. december 2011 om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat (EUT L 343 af 23.12.2011, s. 1).

(7) Dette direktivs bestemmelser bør ikke berøre ikke medlemsstaternes kompetence til at regulere kravene vedrørende udstedelse af en kombineret tilladelse med henblik på arbejde. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes ret i overensstemmelse med artikel 79, stk. 5, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). På dette grundlag bør medlemsstaterne enten kunne betragte en ansøgning om en kombineret tilladelse som uantagelig eller kunne afslå den.

(8) Dette direktiv bør omfatte ansættelseskontrakter og ansættelsesforhold mellem tredjelandsstatsborgere og arbejdsgivere. Hvor en medlemsstats nationale ret tillader tredjelandsstatsborgere indrejse gennem vikarbureauer oprettet på dennes område, der har et ansættelsesforhold med arbejdstageren, bør sådanne tredjelandsstatsborgere ikke udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde. Alle dette direktivs bestemmelser vedrørende arbejdsgivere bør på lige fod finde anvendelse på sådanne bureauer.

(9) Tredjelandsstatsborgere, der er udstationeret, bør ikke være omfattet af dette direktiv. Dette bør ikke forhindre tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold og lovligt arbejder i én medlemsstat, og som er udstationeret i en anden medlemsstat, i fortsat at have ret til ligebehandling med udsendelsesmedlemsstatens egne statsborgere under hele deres udstationering med hensyn til de arbejds- og ansættelsesvilkår, som ikke berøres af anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ([5]).

(10) Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af beskyttelse i henhold til national ret, internationale forpligtelser eller en medlemsstats praksis, bør ikke være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, med undtagelse af kapitel III, der bør finde anvendelse, hvis disse tredjelandsstatsborgere i overensstemmelse med national ret har tilladelse til at arbejde og gør eller har gjort dette.

(11) Tredjelandsstatsborgere, der har fået status som fastboende udlænding i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109/EF ([6]), bør på grund af deres overordnet set mere privilegerede status og deres særlige opholdstilladelse som »fastboende udlænding — EU« ikke være omfattet af nærværende direktiv.

(12) Tredjelandsstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område med henblik på sæsonarbejde, og som har ansøgt om indrejsetilladelse eller er indrejst på en medlemsstats område i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/36/EU ([7]), bør ikke være omfattet af dette direktiv, eftersom de er omfattet af direktiv 2014/36/EU, i hvilket der indføres en særlig ordning.

(13) Medlemsstaternes pligt til at bestemme, om en ansøgning skal indgives af tredjelandsstatsborgeren eller dennes arbejdsgiver, bør ikke berøre ordninger, der kræver, at begge deltager i proceduren. Medlemsstaterne bør behandle og undersøge ansøgninger om en kombineret tilladelse, enten mens den pågældende tredjelandsstatsborger opholder sig uden for den medlemsstats område, som vedkommende ønsker at indrejse på, eller mens vedkommende allerede opholder sig på den pågældende medlemsstats område som indehaver af en gyldig opholdstilladelse udstedt af denne medlemsstat i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 ([8]). Medlemsstaterne bør også have mulighed for at acceptere ansøgninger indgivet af andre tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt på deres område.

(14) Dette direktivs bestemmelser om én enkelt ansøgningsprocedure og om en kombineret tilladelse bør ikke berøre ensartede visa eller visa til længerevarende ophold. Såfremt kravene i henhold til EU-retten eller national ret er opfyldt, og hvor en medlemsstat kun udsteder opholdstilladelser på sit område, bør den pågældende medlemsstat udstede det nødvendige visum til tredjelandsstatsborgeren til at opnå en kombineret tilladelse.

(15) Fristen for vedtagelse af en afgørelse om en ansøgning bør omfatte den tid, der er nødvendig for at undersøge arbejdsmarkedssituationen, hvis der foretages en sådan undersøgelse i forbindelse med en individuel ansøgning om en kombineret tilladelse. En generel undersøgelse af arbejdsmarkedssituationen, der ikke er knyttet til en individuel ansøgning om en kombineret tilladelse, er derfor ikke omfattet af fristen for vedtagelse af en afgørelse. Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at udstede det nødvendige visum til at opnå den kombinerede tilladelse rettidigt.

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

([6]) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

([7]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/36/EU af 26. februar 2014 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på arbejde som sæsonarbejdere (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 375).

([8]) Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere (EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1).

(16) For at undgå dobbeltarbejde og forlængelse af procedurerne bør medlemsstaterne bestræbe sig på kun at kræve, at ansøgerne indgiver de relevante dokumenter én gang og kun foretage én omfattende kontrol af de dokumenter, som ansøgeren har indgivet med henblik på udstedelse af både en kombineret tilladelse og i givet fald det nødvendige visum til at opnå en kombineret tilladelse.

(17) Udpegelsen af den kompetente myndighed i henhold til dette direktiv bør ikke berøre andre myndigheders og eventuelt arbejdsmarkedsparternes roller og beføjelser for så vidt angår behandling af og afgørelser om ansøgningen.

(18) Fristen for vedtagelse af en afgørelse om en ansøgning bør imidlertid ikke omfatte den tid, der er nødvendig for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Dette direktiv bør ikke berøre de nationale procedurer for anerkendelse af eksamensbeviser.

(19) Hvis myndighederne ikke træffer nogen afgørelse inden for de tidsfrister, der er fastsat i dette direktiv, bør konsekvenserne bestemmes af national ret, og de bør kunne være genstand for retlig prøvelse.

(20) Som nævnt i Kommissionens meddelelse af 27. april 2022 om tiltrækning af færdigheder og talenter til EU er »talentpartnerskaber« et af de vigtigste redskaber i den nye pagt om migration og asyl med hensyn til den eksterne dimension. Disse partnerskaber har til formål at styrke samarbejdet mellem Unionen, medlemsstaterne og partnerlandene, fremme den internationale arbejdskraftsmobilitet og udvikle talent på en gensidigt fordelagtig og cirkulær måde. Fremskyndelse af behandlingen af ansøgninger om en kombineret tilladelse inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv, vil også kunne bidrage til en effektiv gennemførelse af »talentpartnerskaber« med centrale partnerlande.

(21) Med henblik på at gøre arbejdsmarkederne i Unionen mere effektive og attraktive bør medlemsstaterne kunne fremskynde behandlingen af ansøgninger om en kombineret tilladelse, der indgives af eller på vegne af tredjelandsstatsborgere, der allerede er indehavere af en kombineret tilladelse i en anden medlemsstat, inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv.

(22) En kombineret tilladelse bør udformes i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, således at medlemsstaterne får mulighed for at angive yderligere oplysninger, navnlig om hvorvidt den pågældende person har tilladelse til at arbejde. Medlemsstaten bør, bl.a. med henblik på en bedre kontrol med indvandring, ikke kun på den kombinerede tilladelse, men på alle udstedte opholdstilladelser, anføre oplysninger om tilladelsen til at arbejde, uanset hvilken type tilladelse eller opholdstilladelse der har givet tredjelandsstatsborgeren mulighed for at indrejse og givet adgang til arbejdsmarkedet på den pågældende medlemsstats område. Tredjelandsstatsborgere bør have ret til at kontrollere oplysningerne i papirformat eller elektronisk format og om nødvendigt få dem rettet eller slettet i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002.

(23) Dette direktivs bestemmelser om opholdstilladelser til andre formål end arbejde bør kun finde anvendelse på udformningen af sådanne tilladelser og bør ikke berøre EU-regler eller nationale regler om indrejseprocedurer og procedurer for udstedelse af sådanne tilladelser.

(24) Dette direktivs bestemmelser om den kombinerede tilladelse og om opholdstilladelser udstedt til andre formål end arbejde bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan udstede et supplerende papirdokument, der gør det muligt at give nærmere oplysninger om ansættelsesforholdet, som opholdstilladelsens udformning ikke levner tilstrækkeligt plads til. Et sådant dokument kan tjene til at forhindre udnyttelse af tredjelandsstatsborgere og bekæmpe ulovlig beskæftigelse, men bør være valgfrit for medlemsstaterne og bør ikke fungere som en erstatning for en arbejdstilladelse og derved bringe begrebet kombineret tilladelse i fare. De tekniske muligheder, der gives i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 20, i bilaget til nævnte forordning, kan også anvendes til at lagre sådanne oplysninger i elektronisk format. Desuden er arbejdsgiverne under alle omstændigheder pålagt at underrette arbejdstagere fra tredjelande om de væsentlige punkter i ansættelsesforholdet og enhver ændring heraf i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1152 ([9]).

(25) De betingelser og kriterier, på basis af hvilke en ansøgning om udstedelse, ændring eller fornyelse af en kombineret tilladelse kan afslås, eller på basis af hvilke den kombinerede tilladelse kan inddrages, bør være objektive og bør fastsættes i national ret, herunder forpligtelsen til at overholde princippet om EU-præference ifølge navnlig de relevante bestemmelser i tiltrædelsesakterne af 2003 og 2005. Afgørelser om afslag og inddragelser bør være behørigt begrundede. En afgørelse om at afvise en ansøgning om at udstede, ændre eller forny en kombineret tilladelse og enhver afgørelse om at inddrage en kombineret tilladelse bør baseres på kriterier, der er fastsat i EU-retten eller national ret, og bør tage hensyn til sagens særlige omstændigheder, hvor det er relevant, og

([9]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1152 af 20. juni 2019 om gennemsigtige og forudsigelige arbejdsvilkår i Den Europæiske Union (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 105).

overholde proportionalitetsprincippet. I ekstraordinære og behørigt begrundede tilfælde i forbindelse med ansøgningens kompleksitet og i ansøgerens interesse bør det være muligt at forlænge fristen for at træffe en afgørelse i henhold til dette direktiv med yderligere 30 dage. I tilfælde af, at indehaveren af en kombineret tilladelse skifter arbejdsgiver, bør enhver forlængelse med en yderligere periode på 15 dage begrundes behørigt.

(26) For at sikre at tredjelandsstatsborgere og deres familier har effektiv adgang til deres rettigheder, bør medlemsstaterne gratis give dem tilgængelige oplysninger om den dokumentation, der er nødvendig for at ansøge om en kombineret tilladelse, samt om betingelserne for indrejse og ophold og om rettighederne, forpligtelserne og de proceduremæssige garantier for deres og deres familiemedlemmers beskyttelse. Disse oplysninger bør omfatte oplysninger om arbejdsmarkedets parter, med særlig henvisning til arbejdstagerorganisationer, med henblik på at fremme deres viden for bedre at kunne beskytte dem på arbejdspladsen.

(27) Tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en kombineret tilladelse udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, bør kunne indrejse og frit færdes på de medlemsstaters område, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, i en periode på op til tre måneder i en given seksmånedersperiode i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 ([10]) og artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ([11]) (Schengenkonventionen).

(28) Da der ikke findes horisontal EU-lovgivning, er tredjelandsstatsborgeres rettigheder forskellige afhængig af den medlemsstat, de arbejder i, og deres nationalitet. Med henblik på yderligere at udvikle en sammenhængende indvandringspolitik, mindske uligheden med hensyn til rettigheder for Unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der lovligt arbejder i en medlemsstat, og supplere de eksisterende regler for indvandring, bør der fastsættes et sæt rettigheder for at præcisere, på hvilke områder, sådanne tredjelandsstatsborgere, som endnu ikke har status som fastboende udlændinge, har ret til ligebehandling med medlemsstaternes egne statsborgere. Sådanne bestemmelser har til formål at skabe et minimum af lige konkurrencevilkår i Unionen, så det anerkendes, at sådanne tredjelandsstatsborgere bidrager til Unionens økonomi via deres arbejde og betaling af skat, og at mindske illoyal konkurrence mellem medlemsstaternes egne statsborgere og tredjelandsstatsborgere som følge af en eventuel udnyttelse af sidstnævnte. En arbejdstager fra et tredjeland bør i dette direktiv defineres som enhver tredjelandsstatsborger, der er indrejst på en medlemsstats område, har lovligt ophold og har tilladelse til at arbejde i et ansættelsesforhold i overensstemmelse med national ret eller praksis, uden at det berører fortolkningen af begrebet ansættelsesforhold i andre bestemmelser i EU-retten. I denne sammenhæng skal en arbejdstager fra et tredjeland have en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold som defineret i national ret, kollektive overenskomst eller en medlemsstats praksis under hensyntagen til EU-Domstolens praksis.

(29) Når en indehaver af en kombineret tilladelse skifter arbejdsgiver, bør den nye arbejdsgiver give de kompetente myndigheder nærmere oplysninger om ansættelsen i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i national ret. En ændring af ansættelsesvilkårene såsom arbejdsgiverens adresse, det sædvanlige arbejdssted, arbejdstiden og lønnen udgør ikke i sig selv et arbejdsgiverskift.

(30) Alle tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold og lovligt arbejder i en medlemsstat, bør i det mindste have et sæt fælles rettigheder på grundlag af ligebehandling med statsborgere i medlemsstaten, hvor de har ophold, uanset det oprindelige formål med eller grundlag for indrejsetilladelsen. Retten til ligebehandling på de områder, der er omfattet af dette direktiv, bør ikke kun gælde tredjelandsstatsborgere, der er indrejst i en medlemsstat med henblik på arbejde, men også tredjelandsstatsborgere, der er indrejst af andre grunde, og som har fået adgang til arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med andre bestemmelser i EU-retten eller national ret, herunder familiemedlemmer til en arbejdstager fra et tredjeland, der er indrejst i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/86/EF ([12]), og tredjelandsstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801 ([13]).

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

([11]) EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

([12]) Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).

([13]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801 af 11. maj 2016 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, og au pair-ansættelse (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 21).

(31) Retten til ligebehandling på bestemte områder bør være tæt knyttet til tredjelandsstatsborgerens lovlige ophold og adgang til arbejdsmarkedet i en medlemsstat, hvilket fremgår af den kombinerede tilladelse til at tage ophold og arbejde og af opholdstilladelser udstedt til andre formål, der indeholder oplysninger om tilladelsen til at arbejde.

(32) Retten til ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande med medlemsstatens statsborgere for så vidt angår ansættelsesvilkår og arbejdsforhold som omhandlet i dette direktiv bidrager til anstændigt arbejde og forebyggelse af udnyttelse af arbejdstagere fra tredjelande. Denne ret bør omfatte mindst ansættelsesvilkår, aflønning, herunder overtidssatser, fradrag og efterbetaling heraf, krav i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, anvendelse af princippet om lige løn for lige arbejde, afskedigelse, ligebehandling af mænd og kvinder, uddannelse, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, arbejdstid og orlov og ferie. Retten til ligebehandling bør omfatte de arbejdsforhold, der er fastsat i EU-retten, national ret, gældende kollektive overenskomster og en medlemsstats nationale praksis på samme vilkår som for den pågældende medlemsstats statsborgere.

(33) Medlemsstaterne bør anerkende erhvervsmæssige kvalifikationer, som en tredjelandsstatsborger erhverver i en anden medlemsstat, på samme måde som for Unionsborgere, og de bør tage hensyn til kvalifikationer erhvervet i et tredjeland i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF ([14]). Den ret til ligebehandling, der indrømmes arbejdstagere fra tredjelande for så vidt angår anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer, bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence med hensyn til at give sådanne arbejdstagere fra tredjelande adgang til deres arbejdsmarkeder.

(34) Arbejdstagere fra tredjelande bør have ret til ligebehandling hvad angår social sikring. De sociale sikringsgrene er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ([15]). Bestemmelserne om ligebehandling med hensyn til social sikring i dette direktiv gælder også for arbejdstagere, der får opholdstilladelse i en medlemsstat direkte fra et tredjeland. Ikke desto mindre bør dette direktiv ikke give arbejdstagere fra tredjelande flere rettigheder end de rettigheder, der allerede fremgår af gældende EU-retten hvad angår social sikring for tredjelandsstatsborgere, som er i situationer, hvor landegrænserne overskrides.

(35) EU-Domstolen har i sin dom af 25. november 2020 i sag C-302/19 ([16]) fastslået, at en medlemsstat ikke kan nægte eller nedsætte retten til en social sikringsydelse til en indehaver af en kombineret tilladelse med den begrundelse, at denne indehavers familiemedlemmer eller nogle af dem ikke opholder sig på medlemsstatens område, men i et tredjeland, når den tilkender sine egne statsborgere denne ret, uanset hvor familiemedlemmerne opholder sig.

(36) Medlemsstaterne bør i det mindste sikre ret til ligebehandling af de arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, eller som efter at have været beskæftiget i en periode er registreret som arbejdsløse. Enhver begrænsning af retten til ligebehandling med hensyn til social sikring, der følger af dette direktiv, bør ikke berøre de rettigheder, der er tillagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 ([17]).

(37) EU-retten begrænser ikke medlemsstaternes beføjelser til at tilrettelægge deres sociale sikringsordninger. Det er den enkelte medlemsstat, der fastsætter betingelserne for tilkendelse af sociale sikringsydelser samt ydelsernes størrelse og varighed. Medlemsstaterne bør dog udøve deres beføjelser på dette område i overensstemmelse med EU-retten.

(38) Ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande bør ikke omfatte foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse, der finansieres i henhold til sociale bistandsordninger.

(39) Medlemsstaterne bør sikre, at de forhindrer forskelsbehandling af arbejdstagere fra tredjelande for så vidt angår adgang til varer og tjenesteydelser, for hvilke der er sikret ligestilling af arbejdstagere fra tredjelande med statsborgerne i den medlemsstat, hvor de har ophold, i overensstemmelse med dette direktiv og national ret. Der bør lægges særlig vægt på at forhindre eventuel forskelsbehandling i forbindelse med adgang til private lejeboliger for at sikre, at boligforholdene og lejekontrakterne opfylder nationale standarder og nationale regler for privat udlejning,

([14]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

([15]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

([16]) Domstolens dom af 25. november 2020, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) mod WS, C-302/19, ECLI:EU:C:2020:957, præmis 39.

([17]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1).

herunder standarder og regler med hensyn til huslejebeløb. Det er navnlig relevant at sikre, at en arbejdstager fra et tredjeland frit kan vælge sin bolig uden forpligtelse til at tage ophold i indkvartering, der stilles til rådighed af arbejdsgiveren, som det er tilfældet for arbejdstagerne i den pågældende medlemsstat, i overensstemmelse med national ret.

(40) For at styrke ligebehandlingen af arbejdstagere fra tredjelande bør medlemsstaterne fastsætte sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, over for arbejdsgivere for overtrædelser af nationale bestemmelser vedtaget i medfør af dette direktiv, navnlig med hensyn til arbejdsforhold, forenings- og organisationsfrihed og sociale sikringsgrene som defineret i forordning (EF) nr. 883/2004.

(41) For at sikre behørig håndhævelse af nationale bestemmelser vedtaget i medfør af dette direktiv, bør medlemsstaterne, i givet fald i samarbejde med arbejdsmarkedets parter i overensstemmelse med national ret, indføre passende mekanismer til overvågning og, hvor det er relevant, effektive og tilstrækkelige inspektioner på deres respektive områder i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis. Tjenester med ansvar for arbejdstilsyn eller andre kompetente myndigheder bør, hvor det er relevant, have adgang til arbejdspladsen.

(42) Medlemsstaterne bør også sikre, at der er effektive mekanismer, hvorigennem arbejdstagere fra tredjelande bør kunne søge retlig prøvelse og indgive klager, direkte eller gennem tredjeparter, som i overensstemmelse med kriterierne i national ret, administrativ praksis eller gældende kollektive overenskomster har en legitim interesse i at sikre, at dette direktiv overholdes, såsom fagforeninger eller andre sammenslutninger, eller gennem kompetente myndigheder. Disse effektive mekanismer anses for at være nødvendigt for at tage højde for situationer, hvor arbejdstagere fra tredjelande ikke er bekendt med, at der findes håndhævelsesmekanismer, eller tøver med at anvende dem i eget navn, f.eks. af frygt for de mulige konsekvenser. Medlemsstaterne bør sikre, at arbejdstagere fra tredjelande har samme adgang som statsborgere i den medlemsstat, hvor de har ophold, til retlige procedurer, herunder retslige og administrative procedurer, klager, mægling og andre mekanismer, der er fastsat i national ret for medlemsstatens statsborgere. Medlemsstaterne bør også sikre adgang til retshjælp på de samme betingelser, der gælder for nationale arbejdstagere i disse procedurer, hvis det er fastsat i deres nationale ret.

(43) I forbindelse med beskyttelse af arbejdstagere bør lignende nationale foranstaltninger vedrørende overvågning, vurdering, inspektioner, sanktioner og lettelse af klageindgivelse allerede være vedtaget og trådt i kraft på nationalt plan.

(44) Den kombinerede tilladelse bør give dens indehaver ret til at skifte arbejdsgiver i dens gyldighedsperiode. Ud over at kontrollere, om indehaveren af en kombineret tilladelse vedbliver med at opfylde kravene i EU-retten eller national ret, bør medlemsstaterne kunne indføre visse betingelser for et arbejdsgiverskift, herunder en underretningsprocedure og en undersøgelse af arbejdsmarkedssituationen, hvis den pågældende medlemsstat foretager undersøgelser af arbejdsmarkedssituationen i forbindelse med ansøgninger om en kombineret tilladelse. For at forhindre potentielt misbrug af dette direktivs bestemmelser vedrørende et arbejdsgiverskift bør medlemsstaterne også kunne fastsætte en minimumsperiode, i hvilken indehaveren af den kombinerede tilladelse skal arbejde for den første arbejdsgiver, inden vedkommende skifter arbejdsgiver. Uanset varigheden af den ansættelseskontrakt, der er fastsat i henhold til national ret, bør denne minimumsperiode under alle omstændigheder ikke overstige seks måneder. I særlige og behørigt begrundede tilfælde, f.eks. i tilfælde af udnyttelse af indehaveren af en kombineret tilladelse, eller hvis arbejdsgiveren ikke opfylder sine retlige forpligtelser over for indehaveren af en kombineret tilladelse, bør medlemsstaterne tillade arbejdsgiverskift inden udløbet af en sådan minimumsperiode.

(45) Den kombinerede tilladelse bør ikke inddrages i en periode på mindst tre måneder i tilfælde af arbejdsløshed eller seks måneder, hvis tredjelandsstatsborgeren har været indehaver af den kombinerede tilladelse i mere end to år. For arbejdsløshedsperioder på over tre måneder bør medlemsstaterne kunne kræve, at indehaveren af en kombineret tilladelse fremlægger bevis for, at vedkommende har tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv.

(46) For at styrke kendskabet til proceduren for opnåelse af en kombineret tilladelse og til rettighederne, forpligtelserne og de proceduremæssige garantier for arbejdstagere fra tredjelande og deres familiemedlemmer opfordres medlemsstaterne til at styrke reklameaktiviteter og oplysningskampagner vedrørende disse emner, herunder, hvor det er relevant, aktiviteter og kampagner rettet mod tredjelande.

(47) Dette direktiv bør anvendes uden at det berører mere fordelagtige bestemmelser indeholdt i EU-retten og gældende internationale instrumenter.

(48) Medlemsstaterne bør anvende bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske karakteristika, sprog, religion eller tro, politisk eller enhver anden anskuelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, ejendom, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering navnlig i overensstemmelse med Rådets direktiv 2000/43/EF ([18]) og Rådets direktiv 2000/78/EF ([19]).

(49) Målene for dette direktiv, nemlig fastsættelse af én enkelt procedure for ansøgning om en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at arbejde på en medlemsstats område og et fælles sæt rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(50) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i TEU.

(51) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(52) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(53) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til det tidligere direktiv. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af det tidligere direktiv.

(54) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I angivne frist for gennemførelse i national ret af det deri angivne direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Dette direktiv fastsætter:

a) én enkelt ansøgningsprocedure for udstedelse af en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at tage ophold for at arbejde på en medlemsstats område med henblik på at forenkle indrejseproceduren og lette kontrollen af deres status

b) et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, uanset formålet med den oprindelige indrejsetilladelse til denne medlemsstats område, baseret på ligebehandling med denne medlemsstats statsborgere.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at fastlægge antallet af tredjelandsborgere, der kan indrejse, i overensstemmelse med artikel 79, stk. 5, i TEUF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »tredjelandsstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i TEUF

([18]) Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse (EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22).

([19]) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16).

2) »arbejdstager fra et tredjeland«: en tredjelandsstatsborger, der er indrejst på en medlemsstats område, har lovligt ophold og har tilladelse til at arbejde i forbindelse med et ansættelsesforhold i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med national ret, kollektive overenskomster eller praksis

3) »kombineret tilladelse«: en opholdstilladelse udstedt af myndighederne i en medlemsstat, der giver en tredjelandsstatsborger ret til lovligt ophold på dens område med henblik på arbejde

4) »én enkelt ansøgningsprocedure«: enhver procedure, der på grundlag af én enkelt ansøgning fra en tredjelandsstatsborger eller dennes arbejdsgiver om tilladelse til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område, fører til en afgørelse om den pågældende ansøgning om en kombineret tilladelse.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der:

a) ansøger om tilladelse til ophold i en medlemsstat for at arbejde

b) har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat til andre formål end arbejde i henhold til EU-retten eller national ret, har tilladelse til at arbejde og har en opholdstilladelse i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, eller

c) har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat for at arbejde i henhold til EU-retten eller national ret.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:

a) der er familiemedlemmer til Unionsborgere, der udøver eller har udøvet deres ret til fri bevægelighed i Unionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ([20])

b) der, sammen med deres familiemedlemmer og uanset nationalitet, i henhold til aftaler indgået enten mellem Unionen og medlemsstaterne eller mellem Unionen og tredjelande har en ret til fri bevægelighed, der svarer til unionsborgeres

c) der er udstationeret, så længe de er udstationeret

d) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område for at arbejde som virksomhedsinternt udstationerede i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU ([21])

e) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område som sæsonarbejdere i overensstemmelse med direktiv 2014/36/EU eller som au pair

f) der har tilladelse til ophold i en medlemsstat på grundlag af midlertidig beskyttelse i overensstemmelse med Rådets direktiv 2001/55/EF ([22]), eller som har ansøgt om tilladelse til ophold der på dette grundlag og afventer, at der træffes afgørelse om deres status

g) der er omfattet af international beskyttelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ([23]), eller som har ansøgt om international beskyttelse i henhold til nævnte direktiv, og hvis ansøgning der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

h) der er omfattet af beskyttelse i overensstemmelse med en medlemsstats nationale ret, internationale forpligtelser eller praksis, eller som har ansøgt om beskyttelse i overensstemmelse med en medlemsstats nationale ret, internationale forpligtelser eller praksis, og hvis ansøgning der ikke er truffet endelig afgørelse om

([20]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

([21]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU af 15. maj 2014 om indrejse- og opholdsbetingelser for virksomhedsinternt udstationerede tredjelandsstatsborgere (EUT L 157 af 27.5.2014, s. 1).

([22]) Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

([23]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

i) der er fastboende udlændinge i overensstemmelse med direktiv 2003/109/EF

j) hvis udsendelse er suspenderet på grund af faktiske eller retlige omstændigheder

k) der har ansøgt om eller har fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område som selvstændige erhvervsdrivende

l) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse som søfolk med henblik på beskæftigelse eller arbejde i en hvilken som helst egenskab om bord på et skib, der er registreret i en medlemsstat eller sejler under en medlemsstats flag.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at kapitel II ikke finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der enten har fået tilladelse til at arbejde på en medlemsstats område i en periode på højst seks måneder eller har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat med henblik på studier.

4. Kapitel II finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der har tilladelse til at arbejde på grundlag af et visum.

5. Uanset denne artikels stk. 2, litra h), finder kapitel III anvendelse på personer, der er omfattet af beskyttelse i overensstemmelse med national ret, internationale forpligtelser eller praksis i en medlemsstat, hvis de i overensstemmelse med national ret har lov til at arbejde.

KAPITEL II

ÉN ENKELT ANSØGNINGSPROCEDURE OG EN KOMBINERET TILLADELSE

Artikel 4

Én enkelt ansøgningsprocedure

1. En ansøgning om udstedelse, ændring eller fornyelse af en kombineret tilladelse indgives efter én enkelt ansøgningsprocedure. Medlemsstaterne bestemmer, om ansøgninger om en kombineret tilladelse skal indgives af tredjelandsstatsborgeren eller af vedkommendes arbejdsgiver. Alternativt kan medlemsstaterne tillade, at en ansøgning indgives af enhver af de to.

2. En ansøgning om en kombineret tilladelse behandles og undersøges, enten mens tredjelandsstatsborgeren opholder sig uden for den medlemsstats område, som vedkommende ønsker at indrejse på, eller mens vedkommende allerede opholder sig på den pågældende medlemsstats område som indehaver af en gyldig opholdstilladelse. En medlemsstat kan også i overensstemmelse med national ret acceptere ansøgninger om en kombineret tilladelse, der indgives af andre tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt på dens område.

3. Medlemsstaterne behandler en ansøgning indgivet i henhold til stk. 1 og træffer afgørelse om at udstede, ændre eller forny den kombinerede tilladelse, hvis ansøgeren opfylder de krav, der er fastsat i EU-retten eller national ret. Afgørelsen om at udstede, ændre eller forlænge en kombineret tilladelse tager form af et enkelt administrativt dokument, der kombinerer opholds- og arbejdstilladelse.

4. Såfremt kravene fastsat i EU-retten eller national ret er opfyldt, og hvor en medlemsstat kun udsteder kombinerede tilladelser på sit område, udsteder den pågældende medlemsstat det nødvendige visum til tredjelandsstatsborgeren til at opnå en kombineret tilladelse.

5. Medlemsstaterne udsteder en kombineret tilladelse, når de fastsatte betingelser er opfyldt, til tredjelandsstatsborgere, der ansøger om indrejsetilladelse, og til tredjelandsstatsborgere, der allerede er indrejst og ansøger om at få fornyet eller ændret deres opholdstilladelse efter de nationale gennemførelsesbestemmelsers ikrafttræden.

Artikel 5

Kompetent myndighed

1. Medlemsstaterne udpeger en myndighed, der har kompetence til at modtage ansøgninger og udstede kombinerede tilladelser.

2. Den kompetente myndighed træffer afgørelse om ansøgningen om en kombineret tilladelse så hurtigt som muligt og i alle tilfælde inden for 90 dage fra datoen for indgivelsen af en fuldstændig ansøgning.

Den i første afsnit omhandlede frist omfatter undersøgelse af arbejdsmarkedssituationen, hvis der foretages en sådan undersøgelse i forbindelse med en individuel ansøgning om en kombineret tilladelse.

Foreligger der ikke en afgørelse inden for den frist, der er fastsat i dette stykke, fastlægges enhver konsekvens heraf efter national ret.

3. Den kompetente myndighed underretter skriftligt ansøgeren om afgørelsen i overensstemmelse med de underretningsprocedurer, der er fastlagt i den relevante nationale ret. Hvis tredjelandsstatsborgerens arbejdsgiver indgiver ansøgningen, sikrer medlemsstaterne, at arbejdsgiveren rettidigt underretter tredjelandsstatsborgeren om ansøgningens status og resultat.

4. Hvis de oplysninger eller dokumenter, der ligger til grund for ansøgningen, er ufuldstændige ifølge de kriterier, der er fastsat i national ret, underretter den kompetente myndighed skriftligt ansøgeren om de supplerende oplysninger eller dokumenter, der kræves, og fastsætter en rimelig frist til at fremskaffe dem. Den i denne artikels stk. 2, første afsnit, omhandlede frist og den i artikel 8, stk. 3, omhandlede yderligere periode suspenderes, indtil de kompetente myndigheder eller andre relevante myndigheder har modtaget de krævede supplerende oplysninger. Hvis der ikke fremlægges supplerende oplysninger eller dokumenter inden fristens udløb, kan den kompetente myndighed afslå ansøgningen.

Artikel 6

Kombineret tilladelse

1. Medlemsstaterne udsteder en kombineret tilladelse i den ensartede udformning, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002, og anfører oplysninger vedrørende tilladelsen til at arbejde i overensstemmelse med litra a), punkt 12 og 16, i bilaget til nævnte forordning.

Medlemsstaterne kan anføre yderligere oplysninger vedrørende tredjelandsstatsborgerens ansættelsesforhold såsom arbejdsgiverens navn og adresse, arbejdsstedet, arbejdets art, arbejdstider og løn i papirformat eller lagre sådanne oplysninger elektronisk som omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og i litra a), punkt 20, i bilaget til nævnte forordning. I overensstemmelse med artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 har en tredjelandsstatsborger, til hvem den kombinerede tilladelse er udstedt, ret til at kontrollere personoplysningerne i denne tilladelse og til, hvor det er relevant, at få dem rettet eller slettet.

2. Når medlemsstaterne udsteder den kombinerede tilladelse, må de ikke udstede yderligere tilladelser som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 7

Opholdstilladelser med andet formål end arbejde

1. Når medlemsstaterne udsteder opholdstilladelser til andre formål end arbejde i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, anfører de oplysningerne om tilladelsen til at arbejde, uanset hvilken type tilladelse der er tale om.

Medlemsstaterne kan anføre yderligere oplysninger vedrørende tredjelandsstatsborgerens ansættelsesforhold såsom arbejdsgiverens navn og adresse, arbejdsstedet, arbejdets art, arbejdstider og løn i papirformat eller lagre sådanne oplysninger elektronisk som omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 20, i bilaget til nævnte forordning. I overensstemmelse med artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 har en tredjelandsstatsborger, til hvem opholdstilladelsen er udstedt, ret til at kontrollere personoplysningerne i denne tilladelse og til, hvor det er relevant, at få disse oplysninger rettet eller slettet.

2. Når medlemsstaterne udsteder opholdstilladelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, må de ikke udstede yderligere tilladelser som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 8

Proceduremæssige garantier

1. Hvis en ansøgning om en kombineret tilladelse eller om ændring eller fornyelse af en sådan afslås, eller hvis en kombineret tilladelse inddrages, skal dette begrundes i den skriftlige underretning på grundlag af kriterier, der er fastsat i EU-retten eller national ret.

2. En afgørelse, hvorved ansøgningen om en kombineret tilladelse eller om ændring eller fornyelse af en sådan afslås, eller hvorved en kombineret tilladelse inddrages, skal i overensstemmelse med EU-retten og national ret tage hensyn til sagens specifikke omstændigheder og overholde proportionalitetsprincippet. En sådan afgørelse skal kunne anfægtes juridisk i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med national ret. I den i stk. 1 omhandlede skriftlige underretning angives den domstol eller den kompetente administrative myndighed, hvortil den pågældende person kan indgive klage, og fristen for indgivelse deraf.

3. Fristen for at træffe en afgørelse i henhold til artikel 5, stk. 2, kan forlænges med yderligere 30 dage i ekstraordinære og behørigt begrundede tilfælde i forbindelse med ansøgningens kompleksitet ved hjælp af en underretning eller en meddelelse til ansøgeren i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i national ret.

4. Den periode, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3, tredje afsnit, kan forlænges med en yderligere periode på 15 dage i ekstraordinære og behørigt begrundede tilfælde.

Artikel 9

Adgang til oplysninger

Medlemsstaterne gør det let at få adgang til og giver på anmodning tredjelandsstatsborgeren og den kommende arbejdsgiver:

a) passende oplysninger om al den dokumentation, der er nødvendig for en ansøgning, og, hvor det er relevant, om de gældende gebyrer

b) oplysninger om indrejse- og opholdsbetingelser, herunder rettighederne, forpligtelserne og de proceduremæssige garantier, herunder retlig prøvelse, for tredjelandsstatsborgere og deres familiemedlemmer samt oplysninger om arbejdstagerorganisationer i overensstemmelse med national ret.

Artikel 10

Gebyrer

Medlemsstaterne kan kræve betaling af gebyrer for behandling af ansøgninger i overensstemmelse med dette direktiv. Niveauet for gebyrer, som en medlemsstat kræver for at behandle ansøgninger, må ikke være uforholdsmæssigt højt eller urimeligt. Hvis gebyret for at behandle ansøgninger betales af arbejdsgiveren, har arbejdsgiveren ikke ret til at inddrive dette gebyr fra tredjelandsstatsborgeren.

Artikel 11

Rettigheder som følge af den kombinerede tilladelse

1. Hvis der er udstedt en kombineret tilladelse, skal den i gyldighedsperioden mindst give indehaveren ret til at:

a) indrejse og opholde sig på området i den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse, forudsat at indehaveren opfylder alle indrejsekrav i overensstemmelse med national ret

b) færdes frit på hele området i den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse, inden for de begrænsninger, der er fastsat i national ret

c) udøve den specifikke beskæftigelsesaktivitet, der er tilladt ifølge den kombinerede tilladelse, i overensstemmelse med national ret

d) blive informeret om indehaverens egne rettigheder, der er knyttet til tilladelsen i henhold til dette direktiv, EU-retten eller national ret.

2. Medlemsstaterne tillader en indehaver af en kombineret tilladelse at skifte arbejdsgiver. Medlemsstaterne kan gøre retten for en indehaver af en kombineret tilladelse til at skifte arbejdsgiver betinget af en hvilken som helst af betingelserne i stk. 3.

3. I en kombineret tilladelses gyldighedsperiode kan medlemsstaterne:

a) kræve, at de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om et arbejdsgiverskift i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i national ret

b) kræve, at et arbejdsgiverskift underkastes en undersøgelse af arbejdsmarkedssituationen, hvis den pågældende medlemsstat foretager undersøgelser af arbejdsmarkedssituationen i forbindelse med ansøgninger om en kombineret tilladelse

c) kræve en minimumsperiode, i hvilken indehaveren af en kombineret tilladelse er forpligtet til at arbejde for den første arbejdsgiver.

Den i første afsnit, litra c), omhandlede minimumsperiode må ikke overstige ansættelseskontraktens varighed eller tilladelsens gyldighedsperiode. Den må under alle omstændigheder ikke overstige seks måneder. Medlemsstaterne tillader, at en indehaver af en kombineret tilladelse skifter arbejdsgiver inden udløbet af denne minimumsperiode i behørigt begrundede tilfælde, hvor arbejdsgiveren groft overtræder ansættelsesforholdets vilkår og betingelser.

Hvis medlemsstaten kræver, at der sker underretning om et arbejdsgiverskift i overensstemmelse med første afsnit, litra a), kan den ret, som indehaveren af en kombineret tilladelse har til at skifte arbejdsgiver, suspenderes i en periode på højst 45 dage fra den dato, hvor underretningen af de nationale kompetente myndigheder blev foretaget. I denne periode kan de nationale kompetente myndigheder kontrollere, hvorvidt betingelserne i første afsnit, litra b) og c), alt efter hvad der er relevant, er opfyldt, og også kontrollere, om de øvrige krav i EU-retten eller national ret fortsat er opfyldt. Medlemsstaten kan modsætte sig arbejdsgiverskiftet inden for denne periode på 45 dage.

4. Arbejdsløshed udgør ikke i sig selv en grund til at inddrage en kombineret tilladelse, forudsat at:

a) den samlede arbejdsløshedsperiode ikke overstiger tre måneder under gyldighedsperioden for en kombineret tilladelse, eller seks måneder hvis tredjelandsstatsborgeren har været indehaver af den kombinerede tilladelse i mere end to år

b) de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om begyndelsen og, i givet fald, afslutningen af en arbejdsløshedsperiode i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer.

Uanset første afsnit, litra a), kan medlemsstaterne tillade en indehaver af en kombineret tilladelse at være arbejdsløs i en længere periode.

Med henblik på første afsnit, litra b), bestemmer medlemsstaterne, om tredjelandsstatsborgeren eller tredjelandsstatsborgerens arbejdsgiver skal underrette de kompetente myndigheder.

For arbejdsløshedsperioder på over tre måneder kan medlemsstaterne kræve, at indehaveren af en kombineret tilladelse fremlægger bevis for, at vedkommende har tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv uden hjælp fra den pågældende medlemsstats sociale bistandssystem.

Hvis en arbejdsløs indehaver af en kombineret tilladelse finder en ny arbejdsgiver inden for den tilladte arbejdsløshedsperiode, der er omhandlet i dette stykke, og hvis en medlemsstat underlægger den nye beskæftigelse nogle af de betingelser, der er fastsat i stk. 3, tillader den indehaveren af en kombineret tilladelse at opholde sig på dens område, indtil de kompetente myndigheder har kontrolleret opfyldelsen af betingelserne i stk. 3, selv hvis den tilladte arbejdsløshedsperiode er udløbet.

5. Hvis den kombinerede tilladelse udløber under proceduren for dens fornyelse, tillader medlemsstaterne tredjelandsstatsborgeren at opholde sig på deres område, som om vedkommende var indehaver af en kombineret tilladelse, indtil de kompetente myndigheder har truffet en afgørelse om ansøgningen om dens fornyelse.

6. Hvis medlemsstatens kompetente myndigheder i overensstemmelse med procedurerne fastlagt i national ret fastslår, at der er rimelig grund til at antage, at en indehaver af en kombineret tilladelse har været udsat for særligt udnyttende arbejdsforhold som defineret i artikel 2, litra i), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF ([24]), forlænger denne medlemsstat den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede tilladte arbejdsløshedsperiode med tre måneder.

KAPITEL III

RETTEN TIL LIGEBEHANDLING

Artikel 12

Retten til ligebehandling

1. Arbejdstagere fra tredjelande som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra b) og c), skal have ret til ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, hvor de har ophold, hvad angår, som minimum:

a) ansættelsesvilkår og arbejdsforhold, herunder for så vidt angår løn, afskedigelse, arbejdstid, orlov og ferie, ligebehandling af mænd og kvinder samt sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

b) ret til at strejke og til faglig aktion i overensstemmelse med medlemsstatens nationale ret og praksis og til foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer har en bestemt beskæftigelse, herunder de rettigheder og fordele som sådanne organisationer giver, såsom retten til at forhandle og til at indgå kollektive overenskomster, uden at det berører de nationale bestemmelser om offentlig orden og offentlig sikkerhed

([24]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF af 18. juni 2009 om minimumsstandarder for sanktioner og foranstaltninger over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 168 af 30.6.2009, s. 24).

c) uddannelse og erhvervsuddannelse

d) anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer

e) sociale sikringsgrene som defineret i forordning (EF) nr. 883/2004

f) skattefordele, forudsat at arbejdstageren betragtes som skattemæssigt hjemmehørende i den pågældende medlemsstat

g) adgang til varer og tjenester samt levering af varer og tjenester, der stilles til rådighed for offentligheden, herunder procedurer til opnåelse af adgang til privat og socialt boligbyggeri som det stilles til rådighed af national ret, uden at dette berører aftalefriheden i overensstemmelse med EU-retten og national ret

h) rådgivningstjenester og oplysninger, der gives af arbejdsformidlinger.

2. Medlemsstaterne kan begrænse retten til ligebehandling:

a) i henhold til stk. 1, litra c), ved:

i) at begrænse anvendelsen heraf til de arbejdstagere fra tredjelande, der er eller har været i beskæftigelse, og som er registreret som arbejdsløse

ii) at udelukke de arbejdstagere fra tredjelande, der har fået indrejsetilladelse til deres område i overensstemmelse med direktiv (EU) 2016/801

iii) at udelukke stipendier og lån til studier og underhold eller andre stipendier og lån

iv) at indføre specifikke krav, herunder krav om sprogkundskaber og betaling af undervisningsgebyrer, i overensstemmelse med national ret for at få adgang til universitetsuddannelse og videregående uddannelse og erhvervsuddannelse, der ikke hænger direkte sammen med den specifikke beskæftigelsesaktivitet

b) ved at begrænse de rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der følger af stk. 1, litra e), men må ikke begrænse sådanne rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, eller som har været beskæftiget i mindst seks måneder, og som er registreret som arbejdsløse.

Medlemsstaterne kan endvidere beslutte, at stk. 1, litra e), for så vidt angår familieydelser ikke skal finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som har fået tilladelse til arbejde på en medlemsstats område for et tidsrum på ikke over seks måneder, på tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse med henblik på studier, eller på tredjelandsstatsborgere, der har fået arbejdstilladelse på grundlag af et visum

c) i henhold til stk. 1, litra f), med hensyn til skattefordele ved at begrænse dens anvendelse til situationer, hvor det registrerede eller sædvanlige opholdssted for familiemedlemmerne til en arbejdstager fra et tredjeland, som vedkommende ansøger om fordele for, ligger inden for den pågældende medlemsstats område

d) i henhold til stk. 1, litra g), ved:

i) at begrænse anvendelsen heraf til de arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse

ii) at begrænse adgangen til boliger, med undtagelse af leje af en privat bolig inden for de grænser, der er fastsat i den nationale ret.

3. Retten til ligebehandling i stk. 1 berører ikke medlemsstatens ret til at inddrage eller nægte at forny en opholdstilladelse, der er udstedt i henhold til dette direktiv, en opholdstilladelse, der er udstedt til andre formål end arbejde, eller enhver anden tilladelse til at arbejde i en medlemsstat.

4. Arbejdstagere fra tredjelande, der flytter til et tredjeland, eller deres efterladte, der har ophold i et tredjeland og afleder deres rettigheder fra disse arbejdstagere, skal modtage lovbestemte pensioner ved alderdom, invaliditet eller dødsfald, der er baseret på disse arbejdstageres tidligere beskæftigelse og erhvervet i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004, på samme vilkår og med samme satser som statsborgere i de pågældende medlemsstater, når de flytter til et tredjeland.

Artikel 13

Overvågning, vurdering, inspektioner og sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter foranstaltninger til forebyggelse af eventuelt misbrug og til at pålægge sanktioner for arbejdsgiveres overtrædelse af nationale bestemmelser om ligebehandling, der er vedtaget i medfør af artikel 12. Foranstaltninger omfatter overvågning, vurdering og, hvor det er hensigtsmæssigt, inspektioner, navnlig i sektorer, der er identificeret som havende høj risiko for krænkelser af arbejdstagerrettigheder, i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis.

2. Medlemsstaterne fastsætter sanktioner mod arbejdsgivere, der ikke har opfyldt deres forpligtelser i henhold til dette direktiv. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstilsynet eller andre kompetente myndigheder og, hvis dette er fastlagt i national ret for medlemsstatens statsborgere, organisationer, der repræsenterer arbejdstagernes interesser, har adgang til arbejdspladsen. Hvis indkvartering stilles til rådighed af arbejdsgiveren, og hvis det er fastsat i national ret for medlemsstatens statsborgere, omfatter adgang til arbejdspladsen adgang til denne indkvartering, forudsat at arbejdstageren fra et tredjeland giver samtykke til sådan adgang.

Artikel 14

Klager og retlig prøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er effektive mekanismer, hvorigennem arbejdstagere fra tredjelande kan indgive klager over deres arbejdsgivere:

a) direkte

b) gennem tredjeparter, som i henhold til kriterierne i national ret har en legitim interesse i at sikre, at dette direktiv og de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, overholdes, og

c) gennem en kompetent myndighed i medlemsstaten, når national ret giver mulighed herfor.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tredjeparter omhandlet i stk. 1, litra b), enten på vegne af eller til støtte for en arbejdstager fra et tredjeland, med dennes samtykke kan tage del i enhver form for administrative eller civile procedurer, der har til formål at sikre, at dette direktiv og de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, overholdes.

3. Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagere fra tredjelande har samme adgang som statsborgere i den medlemsstat, hvor de har ophold, hvad angår:

a) foranstaltninger til beskyttelse mod afskedigelse eller anden ufordelagtig behandling fra arbejdsgiverens side som reaktion på en klage inden for virksomheden

b) enhver retlige procedure med det formål at sikre, at dette direktiv og de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, overholdes.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv berører ikke gunstigere bestemmelser i:

a) EU-retten, herunder bilaterale og multilaterale aftaler mellem Unionen eller Unionen og dens medlemsstater på den ene side og et eller flere tredjelande på den anden side, og

b) bilaterale eller multilaterale aftaler mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at vedtage eller opretholde bestemmelser, der er gunstigere for de personer, som det finder anvendelse på.

Artikel 16

Oplysninger til offentligheden

Hver medlemsstat stiller regelmæssigt lettilgængelige ajourførte oplysninger til rådighed for den brede offentlighed, herunder via kilder, som er tilgængelige i relevante tredjelande:

a) om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold på deres område med henblik på at arbejde

b) om al den dokumentation, der er nødvendig for ansøgningen om en kombineret tilladelse

c) om indrejse- og opholdsbetingelser, herunder rettighederne, forpligtelserne og de proceduremæssige garantier, for tredjelandsstatsborgere og deres familiemedlemmer.

Artikel 17

Rapportering

1. Kommissionen forelægger regelmæssigt og første gang senest den 21. maj 2029 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår de ændringer, den finder nødvendige.

2. Medlemsstaterne sender første gang senest den 30. juni 2028 og derefter hvert år Kommissionen (Eurostat) statistiske oplysninger om det antal tredjelandsstatsborgere, der har ansøgt om en kombineret tilladelse, dem der har fået bevilget en kombineret tilladelse, og dem der har fået fornyet eller inddraget en kombineret tilladelse i det foregående kalenderår, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([25]). Disse statistikker skal være baseret på referenceperioder på et kalenderår, være opdelt efter type afgørelse, begrundelse for afgørelsen, tilladelsernes gyldighedsperiode, statsborgerskab, køn og alder og, hvor det er til rådighed, beskæftigelse og fremsendes senest seks måneder efter referenceperiodens udløb.

Artikel 18

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2, nr. 2), artikel 3, stk. 2 og 5, artikel 4, stk. 1, 2 og 4, artikel 5, stk. 2, 3 og 4, artikel 6, stk. 1, artikel 7, stk. 1, artikel 8, stk. 2, 3 og 4, artikel 9 og 10, artikel 11, stk. 1, litra d), og stk. 2-6, artikel 12, stk. 1, litra a), b), g) og h), og stk. 2, litra d), nr. ii), og artikel 13, 14, 16 og 17 senest den 21. maj 2026. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Ophævelse

Direktiv 2011/98/EU ophæves med virkning fra den 22. maj 2026, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til den i bilag I angivne frist for nævnte direktivs gennemførelse i national ret.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 20

Ikrafttræden og anvendelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1, artikel 2, nr. 1), 3) og 4), artikel 3, stk. 1, 3 og 4, artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 5, stk. 1, artikel 6, stk. 2, artikel 7, stk. 2, artikel 8, stk. 1, artikel 11, stk. 1, litra a), b) og c), artikel 12, stk. 1, litra c)-f), stk. 2, litra a), b), c), litra d), nr. i), og stk. 3 og 4, og artikel 15 finder anvendelse fra den 22. maj 2026.

([25]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

Artikel 21

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 24. april 2024.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	M. MICHEL
Formand	*Formand*

BILAG I

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 19)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
2011/98/EU	25. december 2013

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 2011/98/EU	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
—	Artikel 3, stk. 5
Artikel 4, stk. 1, første og andet punktum	Artikel 4, stk. 1, første og andet punktum
Artikel 4, stk. 1, tredje punktum	Artikel 4, stk. 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 4, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 4, stk. 4
Artikel 4, stk. 4	Artikel 4, stk. 5
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
—	Artikel 8, stk. 3
—	Artikel 8, stk. 4
Artikel 9	Artikel 9, litra a)
—	Artikel 9, litra b)
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11	Artikel 11, stk. 1
—	Artikel 11, stk. 2 til 5
Artikel 12	Artikel 12
—	Artikel 13
—	Artikel 14
Artikel 13	Artikel 15
Artikel 14	Artikel 16, litra a)
—	Artikel 16, litra b) og c)
Artikel 15	Artikel 17
Artikel 16	Artikel 18
—	Artikel 19
Artikel 17	Artikel 20
Artikel 18	Artikel 21
—	Bilag I
—	Bilag II